

POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania R. C.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Z.
o prawo do emerytury górniczej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 grudnia 2016 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 22 września 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. oddala wniosek organu rentowego o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 września 2015 r. Sąd Apelacyjny w (...), Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, uwzględniając apelację Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w Z. od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 25 kwietnia 2014 r., zmienił ten wyrok i oddalił odwołanie R. C. od decyzji organu rentowego z dnia 7 czerwca 2013 r. w przedmiocie odmowy ustalenia prawa do emerytury górniczej. Sąd drugiej instancji nie uznał okresów pracy ubezpieczonego w Ośrodku Badawczo-Rozwojowym Przemysłu Siarkowego „S.” od dnia 1 lutego 1991 r. na stanowiskach głównego inżyniera do spraw rozwoju technologii górniczej, kierownika działu zespołu rozwoju technologii górniczej oraz dyrektora do spraw technicznych, nieprzewidzianych w załączniku nr 3 do zarządzenia nr 9

Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 23 grudnia 1994 r. w sprawie określenia stanowisk kierownictwa ruchu i dozoru ruchu pod ziemią, w kopalniach siarki i kopalniach węgla brunatnego, na których zatrudnienie uważa się za pracę górniczą (dalej „zarządzenie z dnia 23 grudnia 1994 r.”). Stwierdził, że prace wykonywane przez ubezpieczonego w spornym okresie były pracami wdrożeniowymi, o których stanowi art. 50 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 887), uznawanymi za pracę górniczą, tylko wtedy gdy są wykonywane pod ziemią, oraz że nie były to prace na stanowisku kierownictwa i dozoru ruchu kopalń, wymagające zatwierdzenia organu właściwego do stwierdzania kwalifikacji górniczych.

Skarga kasacyjna ubezpieczonego została oparta na podstawie naruszenia art. 50c pkt 5 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przez błędne przyjęcie braku przesłanek do uznania, że w okresie od dnia 1 lutego 1991 r. do dnia 19 lutego 2013 r. wykonywał pracę górniczą. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący stwierdził, że „skarga jest uzasadniona”, gdyż Sąd Apelacyjny w (...) naruszył art. 233 k.p.c., przyjmując, że „od dnia 14 września 2001 r. do nadal KiZPS jest przedsiębiorstwem wielozakładowym, a nie tylko zakładem górniczym”.

Organ rentowy wniósł o oddalenie wniosku skarżącego o przyjęcie skargi do rozpoznania, jako „oczywiście nieuzasadnionej”. Wskazał, że ubezpieczony nie udowodnił 25 lat pracy górniczej, gdyż brak podstaw do zaliczenia do pracy górniczej stanowisk, które podlegały kierownictwu postępu technicznego i nie miały charakteru nadzoru pracowników wykonujących bezpośrednio pracę na odkrywce.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie został oparty na którejkolwiek z tych przesłanek. Przyczyną wniesienia skargi skarżący uczynił problem odnoszący się wyłącznie do ustaleń faktycznych oraz oceny dowodów, co – jak wynika z art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c. – nie stanowi przedmiotu kontroli kasacyjnej.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).